

til at arrestere en Mand blot for at forhindre ham i at tilintetgøre Forbrydelsens Spor, er der slet ingen Grænser for, naar en Forhørsdommer kan ikende Varetægtsarrest, mod hvilke Personer og for hvilken Forbrydelse, thi han vil altid kunne have Frygt for, mene, at der er Fare for, Mistanke om, at den paagældende, naar han gaar paa løs Fod, kan fjerne Forbrydelsens Spor og lægge Hindringer i Vejen for Opdagelsen. Det vil altsaa sige, at hvis der i den kommende Tid skulde være det samme beklagelsesværdige Gang hos vore Dommere til at belægge med Arrest over en lav Sotom nu, saa vil dette Lovforslag, om det end gennemføres i alle sine andre Bestemmelser, blive til ingen Nytte, hvis vi indsatte en Bestemmelse, der giver Dommeren Lov til at arrestere den Mand, om hvilken han frygter, at han, hvis han bliver gaende paa løs Fod, kan fjerne Forbrydelsens Spor eller forplumre Sagen. Den højtærede Minister omtalte i denne Sammenhæng den Kommissiøn, som den højtærede Minister havde nedsat til Opdagelsen af nogle mange Aar gamle Mord, som det over al Forventning er lykkedes at faa opdaget. Den højtærede Minister sagde, at hvis det ikke i et saadant Tilfælde som dette havde været tilladt en Forhørsdommer, som havde samlet Bunker af Indicier og Beviser for Forbrydelsen, at holde Forbryderen, den mistænkte, i Varetægtsarrest, men derimod maatte have set paa, at den paagældende gik paa fri Fod, saa at han kunde følge Undersøgelsen og maasse fjerne Forbrydelsens Spor, vilde det have ført til, at der aldrig var kommet nogen Tilstaelse eller Bevis i denne Sag. Seg kan dog ikke være enig med den højtærede Minister i dette Stykke. De Forbrydelser, hvorom der her er Tale, ere Mord af Aftægtsfolk osv., og af disse Forbrydelser ligger den yngste, saa vidt jeg husker, en halv Snes Aar tilbage i Tiden. . . (Alberti: 19 Aar), naa, endogsaa 19 Aar tilbage i Tiden, er der et æret Medlem, der siger. Dette bestyrker saa meget mere min Tro paa, at det, naar denne Mand, som nu er en overbevist Morder, har haft 19 Aar til at fjerne sin Forbrydelsens Spor, ikke vilde have staadet Undersøgelsen, om han ogsaa havde gaaet fri de sidste 14 Dage, efter at Undersøgelsen imod ham var kommen i Gang, og saaledes ogsaa i den Tid havde haft Lejlighed, til at søge at skjule Forbrydelsens Spor og forplumre Sagens Oplysning. vil jeg for øvrigt sige, at i 3 Dage kunne de mistænkte jo holdes under Anholdelse, og i disse 3 Dage er det den

største Lejlighed for Dommer og Polititil at undersøge og gøre alt, hvad de kunne, for at finde Forbrydelsens Spor og saa holde dem fast. Disse 3 Dage have Myndighederne, og det er da vor Mening, at der skal handles hurtigt og energisk, saa at anholdte kan være fri for at vedblive at sidde, blot fordi man har Mistanke om, at han mulig vilde fjerne Forbrydelsens Spor, hvor der maasse hverken er Spor eller Forbrydelse at skjule. Den højtærede Justitsminister udtalte, at det vilde være ganske urimeligt at forlange, at en Dommer skulde sætte en Frist, inden hvilken Fængslingen skulde ophøre, idet det offentlige havde Ret til at fordrø, at Indvisningen er til Stede som et Bevismiddel, til hvis Benyttelse det offentlige ubetinget havde Ret, og at det, naar vi se mange Eksempler paa, at en Indvist sidder længe i Fængsel, ikke var sikkert, at han sidder for længe i Fængsel, men at det kunde være — og det var den højtærede Justitsministers Mening —, at han ikke sad længere, end Undersøgelserne nødvendigjorde. Seg kan ikke se, at dette Argument kan opstilles mod den Bestemmelse, som dette Lovforslag indeholder om, at Dommeren skal sætte en Frist først af en Maaned og senere have Lov til, naar Undersøgelserne kræve det, at forlænge denne Frist under Ansørelse af de Grunde, som gøre det nødvendigt at holde anklagede fængslet endnu længere. Som Forslaget er affattet, har Dommeren i Virkeligheden Ret til at forny denne Varetægtsarrest maanedsvis, saa længe Dommeren efter de foreliggende Omstændigheder finder det nødvendigt. Viser det sig saa eventuelt ved Paatendelse af højere Ret —, at Dommeren har handlet rigtigt, er det jo godt, og der er ikke Tale om, at Dommeren ifalder noget Ansvar derfor. Seg ser derfor ikke, at der kan være Tale om, at man ved denne Bestemmelse vilde gaa Dommerens Ret for nær.

I denne Sammenhæng kunde jeg fristes til at omtale, hvad et æret Medlem forleden bemærkede, idet han i øvrigt stillede sig velvilligt over for Forslaget. Det ærede Medlem mente, at det var for stor en Myndighed, man her gav Dommeren, idet han kunde forny en Fængslingskendelse Maaned efter Maaned. Deri vil jeg give det ærede Medlem Ret, idet ogsaa jeg mener, at vi maasse i Lovforslaget burde have sat en Maksimalfrist, inden for hvilken Dommeren paa egen Haand skulde være berettiget til at forlænge Varetægtsarresten, men efter denne skulde der træffes strengere Rauteler, eventuelt ved, at der ogsaa kom andre til at se og høre i Sagen. For saa vidt den højtærede Justits-